

NEJSEM TU ZA BORCE

rozhovor s divadelním kritikem a lektorem Lukášem Černým

Dočetl jsem se o tobě, že jsi vystudoval divadelní vědu, studuješ komparatistiku a na KALD DAMU dramaturgii. Jak se tohle všechno dá stíhat?

Ano, bakaláře jsem studoval na divadelní vědě a pak jsem šel na dva magistry na komparatistiku a dramaturgii. Moje idea byla, že budu přebíhat přes Staroměstské náměstí mezi filozofickou fakultou a DAMU, což jsem dělal. Časově se to zvládat dalo, studium na FF UK je přece jenom volnější. Program dramaturgie na KALD je mnohem intenzivnější. Ale pořád jsem to chytnul v době, kdy to nebylo tak časově náročné. Náročné he to tím, že jde o dva úplně jiné způsoby přemýšlení. A tohle jsem trochu podcenil.

Takže daleko složitější než fyzické přebíhání mezi školami je přebíhání mentální?

Ano, určitě.

Jakou máš zkušenost s amatérským divadlem?

Moje první amatérská přehlídka byla Mladá scéna 2012, což byl pro mě dost významný, přelomový zážitek. Měli jsme tehdy na gymnáziu soubor Relikty hmyzu. S inscenací Faidra jsme postoupili právě na Mladou scénu a kromě Šimona Stibůrka nikdo z nás svět přehlídek neznal. Před Mladou scénou jsme se domlouvali s pár lidmi, že bychom tam šli do semináře. Nakonec nikdo nešel a zbyl jsem sám. Takže jsem na přehlídku přijel po vlastní ose do pohybového semináře Verči Vaculíkové. Od prvního večera, kdy tam Honza Mrázek na terase hrál Trabandy a já se k němu přidal, jsem se přes tuhle zkušenost do přehlídkového světa dostal a tam to pro mě začalo. Není to tak, že bych nevynechal jediný ročník, ale pořád se k Mladé scéně hlásím jako ke své domovské přehlídce. Jezdím i na Hronov, kam jsme se tehdy s Faidrou dostali.

Postupně ses z aktivního účastníka, seminaristy, účinkujícího dostal na „druhou stranu“ a stal ses lektorem a porotcem.

Ještě mezi tím byla fáze pasivního diváctví. Mám pocit, že nejdůležitější, nejobjevnější role na přehlídkách pro mě byla účastnit se diskusí. Diskuse pro mě byly jako semináře, kde

jsem se učil nejen od lektorů, ale i od ostatních lidí. Učil jsem se, jak uvažovat o divadle. Hlavně z úplně jiné strany, než když jsem tehdy chodil na divadelní vědu.

Co tě napadne, když se řekne manželé Hulákovi?

To jsou takoví moji patroni. Oni by se k tomu nepřihlásili, ale kdybych mohl, tak bych si je za patrony vzal. Jsou to lidé, skrze které jsem poznával, co může znamenat amatérské divadlo a co je to za komunitu. A co je to za událost, kterou vytvářejí. Nesu si v sobě jejich příjemný a smysluplný přístup k diskuzím i k celku a k tomu, proč se to dělá. Loni jsem byl poprvé v lektorském sboru na Přemostění. A to je to, o čem mluvím, dostal jsem se tam díky Pavlovi Skálovi, kterému se líbily moje příspěvky na diskusích na Mladé scéně. Bylo to prostě kvůli tomu, že jsme byli společně na diskusích, které moderoval Jakub Hulák a vytvářel tam skvělé prostředí, ve kterém jsem se cítil bezpečně. A na Přemostění byl v porotě i Jakub Hulák, což pro mě bylo symbolické.

Dokončení na straně 9

DS SUD, Suchdol nad Lužnicí / režie: Lenka Chaloupková

Lenka a Vít Chaloupkovi: Sherlock Holmes aneb Zrození zla

CHTĚLI JSME UDĚLAT LASKAVOU PARODII K SHERLOCKOVI

Rozhovor s autory textu Lenkou a Vitem Chaloupkovými

Jak jste přišli na Sherlocka Holmese, čím vás geniální detektiv všech dob fascinuje?

Lenka: Milujeme detektivky. Doufám, že na tom bylo poznat, že nejsme odpůrci detektivek, naopak, že jsme jejich milovníci. A potřebovali jsme dát důvod tomu proč je pořád sledujeme, tak nás napadlo zpracovat detektivku v divadle. Jsme si samozřejmě vědomi toho, že Sherlock a Watson jsou slavné postavy, ale my jsme chtěli udělat parodii, která k nim bude laskavá a která jen zmíní to, že když se jen změní motivy, které se v sherlockovské literatuře zmiňují, tak by to samo o sobě mohla být dobrá komedie.

Sami jste si hru napsali, nevzali jste existující případ Sherlocka Holmese a neadaptovali jste ho. Proč?

Vít: Hry si píšeme už asi jedenáct let z toho důvodu, aby byly ušity na míru našemu souboru a jeho možnostem. Z toho důvodu jsme se rozhodli napsat i Sherlocka. Samotný proces psaní pro nás není nijak náročný, ale vždy mu předchází dlouhá doba příprav. Půl roku čteme a sledujeme všechny detektivní romány, seriály a filmy a pak to za jedno dopoledne napíšeme.

Lenka: A když už to píšeme, tak myslíme na to, jak to uděláme, víme, jak bude

vypadat scéna. přemýšlíme, kdo co bude hrát a píšeme slova dokonce tak, aby třeba herci s řečovou vadou neměli v textu slova, která jim mohou dělat problém. Nepíšeme z důvodu, že bychom si mysleli, že neexistují dobré hry o Sherlocku Holmesovi, ale proto, že takto je to pro náš soubor ušité na míru.

Vít: Píšeme nejen pro herce, ale i pro prostory, kde hrajeme, zohledňujeme technické možnosti.

Lenka: Nevíme, jestli to vychází, ale záměr je takový, aby to bylo pro náš soubor.

Jste i hudebně vybavený soubor. Jaký byl klíč k výběru hudby?

Lenka: Když jsme začínali s divadlem, tak divadel s živou hudbou bylo strašně málo. S potěšením vidíme, že živá hudba v inscenacích narůstá. Vždy vybíráme hudbu tak, aby měla nějaký klíčový důvod, proč tam je. nejen, že se hodí žánrem nebo stylově. Tady jsme si řekli, že když je to klasická literatura, kterou všichni znají, vybereme klasické písně, které všichni znají. A napadlo nás to spojit a dát tam písně z učebnic angličtiny. Vzali jsme si učebnice 50 let zpátky a prohledali jsme je. Vybrali, udělali aranaže a použili.

Jediná neučebnicová, která už ale asi klasickou je, je úvodní píseň spojená s populárním seriálem s Benedctem Cumberbatchem?

Lenka: Tu jsme přidali proto, že seriál každý zná a chtěli jsme se k němu nějak vyjádřit. I proto jsme tam nadržo dali citaci „Už jste hrál ale, Sherlocku, lepší“.

Do inscenace jste dali i loutkové divadlo. To byl momentální nápad, nebo promyšlený, jak jste říkali, předem a věděli jste o něm už při psaní?

Vít: Už když jsme do textu napsali první slovo, tak jsem se stínohrami počítali. Text počítal s tím, aby tam pro stínohru bylo místo. Většinou jsme i věděli, jaké tam budou, jen asi čtvrtinu jsme dodělali čase. Ale jelikož to byl náš text, nebyl problém do něj sáhnout a vhodně je umístit.

Lenka: My děláme divadlo pro děti a to bývá technicky náročnější. Tuhle hru jsme teď nasadili, protože jako konverzačka se dala zkoušet v době covidové on-line. U inscenací pro děti máme zásadu, že tam vždy musí být jasné téma a poselství. Tady naopak nebudeme předstírat, že tu nějaká hlubší myšlenka je, je to parodie a produkt covidové doby.

Martin Rumler

O PŘÍLIŠ MALÉM KABÁTU SUCHDOLSKÉHO SHERLOCKA

Inscenace Sherlock Holmes aneb Zrození zla jakožto první bod pátečního volyňského programu pro mě představovala příjemný start odpoledne. Látka je to oblíbená, divácky vděčná, a komediální kabát jí, alespoň v autorském podání suchdolského souboru, dobře padne. Je to zábavné, alespoň tak nějak základně, a místy i napínavé.

Hodinu dlouhé inscenaci dominuje živá hudba a doprovázejí ji stínoherní prvky, a to buď živé, a nebo, v těch nejlepších případech, i papírově-loutkové. Ty, myslím, skvěle fungují po všech stránkách: jsou vtipné, jejich plochost je vlastně ideálním znakem pro komediální plochost postav (v dobrém slova smyslu) a navíc jejich celková jednoduchost skvěle zapadá do převládajícího estetického ladění inscenace, které jako by od začátku otevřeně přiznávalo svoji neumělost – tapety na paravánu jsou přilepené jen tak přibližně, prostěradla-plátina pro stínohru jaksepatří zmačkaná. Zároveň se kostýmy jednotlivých postav se trochu úsměvně rozcházejí v kvalitativním provedení i historické době, kterou evokují – a to může být i trochu problém, možná.

Oceníme tak sice dvoudílné, efektně odepínací šaty slečny Nerriové, ty se ovšem nijak nepotkávají s Sherlockovým moderně střiženým byznys oblekem, který jednak žádnými podobnými vymoženostmi nedisponuje, resp. nehraje, a druhak, jak se mi zdá, právě Sherlockovu postavu zbytečně a asi i nechtěně banalizuje, zevšedňuje. Místo toho, aby vyčníval, jak byl možná inscenační záměr, se mi ve svém neutrálním kostýmu Sherlock spíše ztrácí za ostatními výrazněji, uměleji obléknutými postavami. A to včetně Watsona, podobně elegantního, avšak mnohem výraznějšího, protože buňka je zkrátka víc než běžná bekovka, motýlek víc než rozhalenka. Možné vysvětlení, že se Sherlock ve své vizionářské genialitě obléká po vzoru 21. století, by pro mě lépe fungovalo například tehdy, kdyby šlo o kostým s dnešními prvky, ale ozvláštňený, výjimečný.

Ačkoliv to přímo neodpovídá na moji diváckou potíž, velmi se mi zamlouvá jedno související vysvětlení, které od souboru padlo v rámci diskuze a které jsem, musím přiznat, v inscenaci neodhalil, tj. že například právě nesouměrnost mezi Sherlockovým a Watsonovým kostýmem je záměrně vyvolaný kontrast mezi hlavní dvojicí, přijíždějící z města, a zbytkem postav, které zastupují venkov. Celý tento inscenační plán město vs. venkov, kterým soubor navíc hravě a sympaticky naráží na své působiště, by, myslím, mohl skvěle fungovat – jen kdybych snad lépe věděl, že ho mám hledat, například kdyby mě na tuto stopu navedl čitelnější vztah postav mezi sebou. (Možná jsem ale byl jen natvrdlý a nevyšiml si.)

Inscenace je možná esteticky záměrně neumělá, o to výpravnější a profesionálnější je však v hudbě. Především housle svojí razancí i hlasitostí (kapela je umístěna v hledišti, tak snad i proto) vlastně vedou celou inscenaci kupředu, dynamizují ji. Hudebními motivy kombinují různé více či méně známé odkazy, což vytváří divácky přívětivou rovinu.

Zároveň jsem si v průběhu představení říkal, jestli přeci jenom není hudební vjem příliš dominantní, jestli hlasitost a razancí trochu nezastiňuje herecké dění na scéně. Nejde o to, že by docházelo přímo k tříštění (hudební party, pokud si pamatují, nikdy nehrají do mluveného slova), spíše je to občas se vloudivší pocit, že mi housle nastavují hladinu zvuku o úroveň výše než je ta, na které hrají herci. Takže vždy ve chvíli, kdy skočíme z hudby do mluveného slova, se u mě zbytečně vytváří dojem, že jsou herci tiší, hlasově málo razantní, alespoň ve srovnání s hudbou.

Lukáš Černý

JEDNOHUBKY

Do důchoďáku skvělý námět.

Jarka

Kdo je vrah?

Gabriela

Přijde mi marketingově dobrý nápad, když u inscenace, která nemá úplně vyřešený temporytmus a má drobné problémy, udržet si divákovu pozornost tím, že upozorním dopředu na existenci detektivního kvízu. V tu chvíli minimálně soutěživý divák sleduje pozorně celou inscenaci.

Tereza

Měli by zapracovat na rytmu, zpřesnit situace, a pak to bude ještě veselejší a zábavnější. A oceňuju hudbu.

Martin

Líbila se mi živá hudba a stínohra.

Gabriela

Mám ráda jednu větu, kterou mě naučil František Zborník: Radost ze hry nenarežiruješ. Bylo to hezký a vtipný a musím soubor pochválit. Moc se mi to líbilo.

Jaroslava

Karel Vontroba: Srdce pro krále

NECHCI DĚLAT NĚJAKÉ LACINÉ A NICNEŘÍKAJÍCÍ ŘACHANDY

Rozhovor s režisérem Karlem Vontrobou

Inscenace vychází ze hry polského dramatika Swinarského. Jak k tomu došlo?

Dostal jsem text od kamaráda, který říkal: tohle je dobré, to si přečti. Ale bylo to nehratelné. Hra byla napsaná v padesátých letech a v dnešních podmínkách jsme ji nemohli hrát tak, jak je napsaná.

Proč je dnes nehratelná?

Jednak archaickým a kostřbatým jazykem. A řekl bych, že hru Swinarski psal jako parodii na antickou tragédii. Celé se to odehrává v antice. Nelíbilo se mi to, ale zaujala mě myšlenka, dějová linka, půdorys příběhu. Hru jsem původně odložil a nevíš si jí. Ale prostě furt byla v té hlavě uložená. Pak jsem pracoval dlouhodobě v Praze a se souborem jsem nebyl v kontaktu. Před pěti lety jsem si říkal, že zkusím něco napsat. A v ten moment mi přišla na mysl tato hra, ale věděl jsem, že ji musím přepsat do současnosti. Nakonec trvalo těch pět let, než jsem se dobral tomuto výsledku. Před třemi lety jsem se vrátil z Prahy a zrovna soubor neměl

nic na repertoáru a já jim nabídl tuto hru.

Jak moc jste tedy musel text upravovat?

Úplně. Téměř nezůstal kámen na kameni. Převzal jsem myšlenku a převedl ji do snad dnešního srozumitelného jazyka. Některé postavy jsem dopisoval, např. profesora. Protože Admet na něco umřít musí. Proto jsem si vymyslel transplantaci srdce. Jedná se tak v podstatě o novou hru, která se mi zdála aktuální i na dnešní podmínky. Mnohokrát jsem četl příběhy, jak se lidé probírali z klinické smrti. A když je příbuzní uviděli, měli obrovský šok. A mě zajímalo, jak by to vypadalo, kdyby to bylo v dnešní době takto až na hranici. Formu představení, kterou diváci viděli, jsme poté vymýšleli se souborem společně.

Jak vznikly sochy, pro mě jeden z nejvýraznějších prvků inscenace?

Scénu jsem také vytvářel já. Když jsem si ji nakreslil, myslel jsem, že tam budou z papíru vyřezané sochy a budou držet ten tympanon. A pak

mi přišlo líto, proč by tam měly být pouhé sochy. Navíc by to byla komplikace je během představení měnit. Nakonec mi došlo, že by mohli i vytvářet ten vox populi.

Aranž byla také pevně ve vašich rukou?

To vznikalo týmově, každý přinesl nějaký nápad. Já samozřejmě měl svou ideu, svou vizi, ale některé věci nefungovaly, tak jsme je domýšleli, předělávali. Na této inscenaci vlastně pracujeme už opravdu tři roky. Navíc covid nám do zkoušení hodil vidle. Toto bylo za tři roky teprve šesté představení. Ale jsme moc rádi, že jsme tu mohli být a že jsme si tu mohli zahrát.

Ještě bych se rád zastavil u hudby. Máte rád Blade Runnera?

Já mám rád Vangelise jako takového. Protože Vangelis je můj životní příběh. Se všemi jeho skladbami plně souzním. Nikdy mě nezklamal, co se týče scénické hudby. Jeho jiné skladby jsem už použil i v jiných inscenacích. Trochu jsem se bál, že Blade Runnera diváci notoricky

budou znát a že budou vědět, že to je z Blade Runnera. Ale hodí se to do scény, tak jsem to použil a nevím - alespoň my máme ten pocit, že tam patří.

Co vás nyní se souborem čeká? Co plánujete?

Vůbec nic. Za prvé nevíme, co s námi zase udělá covid. A také lidé potřebují trochu oraz, protože jsem je poslední dobu trápil. Nechám je odpočinout, nechám jim volné prázdniny a v

září se sejdeme a uvidíme, kolik se nás sejde. Pak se rozhodneme, jestli uděláme hru pro dva, pro pět, pro deset. Samozřejmě témat mě zajímá hodně, nechci dělat nějaké laciné a nicneříkající řachandy. Nejsem tohoto příznivcem. Jdu po věcech, které mají hloubku a mají co říct třeba i po letech. A zrovna Srdce pro krále si myslím, že má co říct i dnes a bude mít i za deset let. Tedy díky Swinarskému za to, že to kdysi napsal.

Jonáš Konývka

RECENZE

120 MINUT BEZ NADĚJE

Bechyňský divadelní spolek Lužnice staví inscenaci Srdce pro krále na půdorysu antické báje o králi Admetovia jeho ženě Alkéstis a na zpracování tohoto příběhu polským dramatikem Arturem Maryou Swinarskim. Osudový příběh o lásce, pokrytectví a obětování zasadili bechyňští do současnosti a charaktery postav odkrývají ve fiktivní evropské konstituční monarchii. Inscenace nese svou ústřední myšlenku Omnia Vincit Amor (láska nad vším vítězí), respektive v pojetí režiséra a autora hry Karla Vontroby její protiklad, že místo lásky a happyendu přichází zmar a smrt a bylo by dobré se k heslu o vítězné lásce vrátit.

Více než cokoli jiného sledujeme moralitu a plakát. Tvar zvaný hra a la these, v níž dramatické události, vztahy a charaktery jsou autorem schematicky aranžovány tak, aby vyšel určitý výsledek, aby dramatické dění vyústilo do určité poučky, teze. Autorův mluvčí jeho idejí je privilegován. Postavy, které jsou mu v opozici, jsou ochuzovány co do charakteru a inteligence. Toho si musí být inscenátoři vědomi a podle toho své heslo, tezi scénovat. Proto by prospělo Srdci pro krále razantní zkrácení, zpřesnění a zrytmizování, aby poselství, které mají diváci celou dobu před sebou napsané na scéně - nebo naopak jeho antiteze - vyzněly jasně, bez zbytečných a opakujících se dialogů a znovu a znovu sdělovaných informací.

To je slabina, kterou bohužel nejde přehlédnout. Místo hraní dramatických situací protagonisté vyprávějí informace, které už zhusta zazněly a divák je dozajista pochopil. Výsledkem pak je únava na straně příjemce, který už čistě fyziologicky začne odmítat vnímat poselství hry a vývoj v ději. A teze, která by měla být jasně předaná a skoro až pod kůži se zarývající „reklamní sdělení“, zapadne a adresáta si nenajde. Inscenace, která je v provedení souboru a režiséra spíše rozhlasovou hrou bez jevištních situací, než divadelním tvarem, za to ale nenabízí nějakou náhradu, třeba v podobě skvěle vystavených situací, strhujícího dění. Když se nachýlí k opravdu dramatické situaci, totiž hysterickému shánění srdcí pro získání nesmrtnosti, dopustí se inscenátoři hříchu největšího, celé toto násilné pinožení odstraní ze scény a výsledek nám přijdou místo odehrání říct. Ostatně jako vše ostatní

To je velká škoda, protože samotná aktualizace příběhu a odhalování toho, že dát ve jménu lásky obět nejvyšší a sledovat výmluvy, proč to nejde, je vlastně hezký nápad, který se ale potkal s nedotaženým scénickým provedením.

Martin Rumler

JEDNOHUBKY

Přišlo mi to reálné, z normálního života, co se odehrává teď mezi lidmi. Poslední slova mi přišla velmi skutečná. Vlastně podobná tomu, co prožívám teď já v pubertě. Přestavení se mi líbilo.

Rozálie

Mně se to líbilo hodně. Celkově to pojetí. Moc pěkné.

Martin

Líbily se mi tam sochy, to mě bavilo. Ale bylo to takové unylé tím, jak se neustále povídalo o stejných věcech. Kdyby to bylo o polovinu kratší, dala by se sdělit stejná myšlenka. A ta nebyla vůbec špatná, téma je zajímavé. Ale jak se to neustále kupilo, vybědlo to a nebavilo mě to.

Miša a Andrea

Já už jsem to viděl v Bechyni. Myslím, že je to pěkné téma, mně se líbí. Někomu může připadat představení zbytečně dlouhé, protože je takové roztahané. Jsem rád, že jim je hezky rozumět. Hodně se zlepšili od toho, co jsem je viděl poprvé. Hodně mi vadí, že mluví z forbíny do lidí, místo toho, aby hráli na sebe. Výborným nápadem jsou sochy. Trochu komentují děj a není to až moc ilustrativní. Chybí mi v inscenaci dovysvětlení bezdomovce, proč je tak vzdělaný. A asi by mě bavilo, kdyby královna, která obětovala své srdce, byla trochu temperamentnějším typem, na mě byla zbytečně umírněná.

Kotál

Po první polovině jsem nevěděl, co čekat. A rozhodně jsem to nečekal.

Jakub

Divadlo Radar, Praha / režie: Luděk Horký

J. Brdečka, O. Lipský, R. Balaš, O. Brousek: Adéla ještě nevečeřela

PŮVODNĚ JSME CHTĚLI NAZKOUŠET SNĚHURKU

Rozhovor s režisérem Luděkem Horkým

Kvůli čemu se jednou za čas vracíte k hudebnímu divadlu, co vás na něm láká?

My se k němu od samého začátku v pravidelných intervalech opravdu vracíme. Ale tady nebylo cílem najít za každou cenu muzikál. Máme za sebou několik inscenací, jež vyžadovaly značný emocionální vklad, kdy navíc nešlo o celo-souborovou práci, ale o inscenaci maximálně pro osm lidí. V HROBESU je nás ale kolem třiceti. Tedy po Bratrech Karamazových, Ostře sledovaných vlacích a Zlatém draku od Schimmelpfenniga jsme chtěli nějakou velkou celosouborovku komediálního charakteru, kde těžiště bude položené na pohrávání si s divadelním znakem, pohrávání si s možnostmi divadla a divadelností jako takovou. Kde se budou moct společně pořádně vyřádit a kde prostě ten emocionální vklad vystřídá vklad trochu jiného charakteru. A tak jsme nakonec došli k titulu hudebnímu.

V čem vyhrála zrovna Adéla?

Původně jsme vlastně nechtěli dělat

Adélu, ale Sněhurku, kterou adaptovalo muzikálově Městské divadlo Brno a měli jsme předjednaná práva se všemi autory a začali jsme i zkoušet. Později jsme ale zjistili, že autoři nám sice všechno slíbili, ale ta práva nevlastní, protože je od nich Městské divadlo Brno vykoupilo. To nám práva ale nakonec nedalo. Můj soubor někdy zkouší poměrně dlouho. A u Sněhurky se stal takový zázrak, že nám to šlo od ruky a že za dva měsíce jsme dali dohromady několik songů i s choreografiemi. Všechny to moc bavilo, všichni jsme se do toho zažrali. Nechávali jsme ožít celý les plný zvířátek a meteorologických jevů. Sněhurka tak začala získávat jasné obrysy a já pak musel souboru sdělit, že se na to musíme vykašlat a dát to navždy do archivu. Pak jsme panicky začali hledat jiný titul, který by ale charakterem odpovídal tomu libretu a možnostem a nadsázce, kterou měla Sněhurka. Nakonec jsme za pomoci kamarádů přišli k Adéle. A rychle jsme se do toho vrhli.

S inscenací vám pomáhalo plno lidí. Necítíš se jako režisér ve své pozici oslaben?

Cítím se velmi posílen. Pokládám za velkou čest, že s jednotlivými složkami inscenace, jako byly dramaturgie, choreografie, hudební nastudování nebo scénografie, mi byli ochotni pomoci kamarádi z profesionálního divadla. Bylo skvělé, že se s námi do toho namočili, trávili s námi zadarmo řadu času. A vím, že je to pro můj soubor nesmírně užitečné. Protože každý ten profesionál je také zkušený lektor divadla, pedagog. Soubor se tak díky spolupráci s nimi rozvíjí dál. Moje řídicí úloha, která je daná navíc samotným žánrem, skutečně je spíš umělecky koordinační, tj. všem složkám dodat jednotný směr. A já v tomto nemám mindrák, že je někdo v něčem úspěšnější nebo schopnější než já. Ba naopak, myslím, že je to super. Prostě se nebojíme našich kamarádů zeptat. A někdo se slušně omluví a někdo řekne, že to udělá, že má zrovna čas. A to je k nezaplacení.

V inscenaci jsou jednoznačně vidět odkazy na jiná hudební díla.

Filmový scénář jsme si sami na muzikál neadaptovali. To za nás obstaral režisér Radek Balaš společně s hudebním skladatelem Ondřejem Brouskem, kteří volně na motivy ikonického českého filmu Oldřicha Lipského a Jiřího Brdečky vytvořili úplně svébytný divadelní tvar, muzikál – libreto a hudbu. Většina těch popkulturních a dalších nápadů je tak už obsažena v původním libretu nebo hudbě. My je jen přejali jako takové.

Jak vám dnes vyhovoval prostor?

Otázka je na místě, protože Divadlo Radar má kukátkové jeviště 4x4 metry. My to nehrajeme na jevišti, tam necháváme sedět diváky a hrajeme dole v prostoru pod ním, kde si i vyrábíme portál a boční portály. Vše falešně. Do těchto kukátek, které mají zlaté lemování, nemusíme celou naši stavbu vozit, protože do těch to sedne samo o sobě. A myslím si, že je to pro nás mnohem lepší než to domácí vlastní jeviště. Jen si na to musíme zvyknout, protože kvůli lockdownům je Volyně náš teprve druhý zájezd v pořadí, což obvykle nebývá naším zvykem.

Jonáš Konjůvka

SEHRANÁ ADÉLA

Film tvůrčího dua Jiří Brdečka a Oldřich Lipský Adéla ještě nevečeřela se od doby svého vzniku už zařadil do klasického fondu světové kinematografie a ve své době slavil nemalý úspěch i ve světě. Jeho divadelní muzikálová adaptace od Radka Baláše se také na českých jevištích již zabydlela. Věřím tedy, že připomínat děj této výsostně parodie není nutné. Stejně tak jako soubor pražského Divadla RADAR/Hroboso, který bývá na Divadelním Pikniku častým hostem a jehož jméno sebou vždy přináší určitou kvalitu. Nejinak je tomu i v případě inscenace Adéla ještě nevečeřela.

Soubor zcela evidentně ví, s jakou látkou má tu čest i jak ji jevištně naplnit. Herecký soubor je natolik disponovaný, že zvládá i tak těžký žánr, jako je divadelní muzikál. Herci zvládají naplnit všechny jeho předpoklady a zároveň umí vypointovat činoherní situace, naplnit je svým osobnostním vkladem a zároveň být přesní a energičtí. Souhra funguje na výbornou a velmi dobře si herci poradili i s nelehkým úkolem, že budou některými diváky nevyhnutelně porovnávání s filmovými představiteli svých postav. Za všechny bych zmínil Ondřeje Pečeného jako komisaře Ledvinu a Radka Šedivého jako barona von Kratzmara. Jejich pojetí postav je dostatečně odlišné od pojetí pánů Hrušínského a Kopeckého a přitom pořád zábavné, tvůrčí a plné radosti a herecké tvořivosti.

Tvůrčí tým si je vědom všech parodických vlastností, ať už v textové, tak i hudební rovině, přenáší je umně na jeviště a zároveň skládá veliký hold filmové předloze. Podobnost některých situací s filmem je zjevná a vědomá. Navíc přichází i s výrazným tvůrčím vkladem, když celou inscenaci rámuje do jakéhosi dobového kabaretu, či šantánu, čímž si tvůrci do jisté míry rozvazují ruce, protože v kabaretu je možné opravdu mnohé a ona dobovost navíc hezky koresponduje s dobou, ve které se příběh odehrává.

Nicméně oba žánry, jak muzikál, tak kabaret mají jistá pevná pravidla, která by měla být naplněna. Je zde především požadavek na přesnost jistých technických aspektů. Každá vteřina navíc zde představuje pro diváka daleko delší subjektivní čas a jakmile se tyto vteřiny nastřádají, může mít tato časová rezerva za následek dojem jisté jednotvárnosti celku. Mluvím především o tak zvaných spojovacích částech inscenace čili o momentech mezi jednotlivými výstupy, které místy působily lehce natahovaně. Následkem toho se mohlo stát, že především druhá polovina ztratila tah na bránu a vynaložená energie a radost hereckého ansámblu nedosáhla ke všem divákům. Je otázka, jak moc v tom sehrál roli jiný prostor, než na který je soubor zvyklý a do kterého je inscenace stavěná (každý krok navíc při příchodech a odchodech postav je znát). Dokážu si představit, že být na kontakt s herci, tak si představení užiji beze zbytku a přijmu jej jako šou, ve které divák, stržený nápaditostí a hereckým nasazením odpustí tvůrcům všechno.

Je mi jasné, že délka některých spojovacích momentů je daná nutností rychlých převleků, ale i tak bych se přimlouval za naplnění těchto chvil nějakým divadelním nápadem. Že jich má soubor na rozdávání svou inscenací prokázal. I přes tyto výtky je zcela evidentní, že soubor ví, co dělá a ví, jak toho dosáhnout a snese i ta nejpřísnější divácká měřítká. Inscenace Adéla ještě nevečeřela je toho příkladem.

Adam Doležal

Byla jsem zvědavá, jak vyřeší Adélu. A vyřešili ji moc hezky a mile. Jsem velmi mile překvapená.

Anička

Já se bavil. Až jsem trochu ubavený. Takový přebavený.

Jiří

Skvělá souhra, skvělé nápady, super zpěv. Moc jsem si to užila. A nechtělo se mi vůbec spát, i když hráli před půlnocí.

Martina

Nejkrásnější a zároveň Achillova pata byl film. Kdo nezná film Adéla ještě nevečeřela? Na jedné straně mě uchvacovala snaha, jak to celé pojali. Ale druhou půlku naopak sráželo to, že se nedokázali víc od předlohy odpoutat.

Lukáš

Inscenaci jsem viděla již v Praze, kde soubor hraje na dvakrát menší scéně. Až tady jsem si uvědomila, jak každá půl vteřina, která prodlouží odchod, může zamávat temporytmem. Nicméně mi to nezabránilo užít si očividně kvalitní inscenaci a některé vyložené rozkošné herecké výkony. Klidně bych se nechala Adélou zkrmit.

Tereza

...dokončení ze strany 1

A už jsi na to jméno narazil. Takže Pavel Skála...

Ano dal mi poprvé šanci zasednout v porotě.

A jaké to bylo?

Zaplať pánbůh to bylo to mezicovidové Přemostění, které bylo malé. Tlak byl o něco menší a byl tam se mnou Jakub Hulák. Samozřejmě jsem si připadal, že jsem tam absolutně nemístně, ale řekl jsem si, že se přes tohle musím přenést. To, že si připadám, že na to nemám kvalifikaci a že mi nic nedává právo vynášet soudy, není na škodu, ale je to něco, co si mám přiznat. Role lektora přece není být tam za toho nejchytřejšího. Jde spíš o to být někým, kdo se rád podělí o svůj názor. I na Divadelním Pikniku si připadám stejně. Není to tak, že bych tu byl za borce.

Co sis řekl, když ti zazvonil telefon a Simona Bezoušková tě pozvala do lektorského sboru Divadelního Pikniku?

Mě na to upozornil předem Pavel Skála, který mi volal a říkal, že mě doporučil Simoně. Chtěl si za to přiznat kredit, který mu samozřejmě patří. Musel jsem přiznat, že na Piknik přijedu poprvé, což je pro mě potenciálně větší handicap než cokoli jiného. Mám pocit, že s přehlídkou se musí člověk sžívat, pozorovat, jak to funguje. Každá přehlídka má jiné nároky a požadavky. Z toho jsem byl nervózní hodně. Ale řekl jsem si, že je to výzva, která by se neměla odmítat.

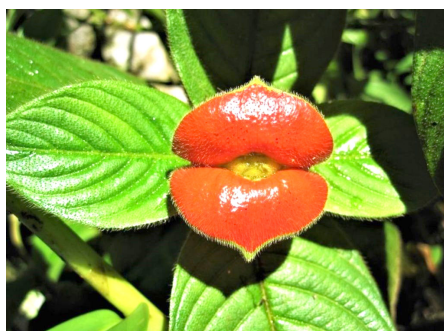
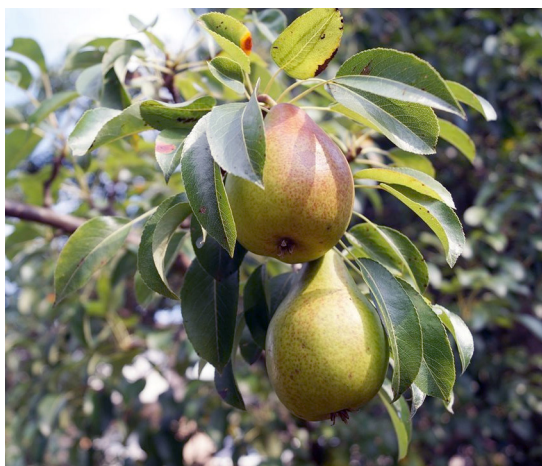
Martin Rumler

LEKTORSKÝ HERBÁŘ

*aneb Jakými druhy by byli lektori, kdyby byli rostlinami?
Zařadte si do herbáře sami, nehodící se vytrhněť*

PROGRAM

Sobota 3. července 2021

14.00 Divadlo Brod, Uherský Brod /
režie: Roman Švehlík

Blanka Kubešová, Petra Kohutová:
Deník Leošky Kutheilové

16.30 Diskuse (Deník Leošky Kutheilové)

17.45 Divadelní Sekce Praha / režie:
Divadelní sekce Praha, Radvan Pácl
J. Havelka: **Společenstvo vlastníků**

21.15 Ochoťnický spolek ŽUMPA,
Nučice / režie: Jakub Pilař
Jakub Kolár: **Klub**

22.30 Diskuse (Společenstvo
vlastníků, Klub)

*koupaliště: 10.00 až 19.00 rodinný
festival Letopruhy (divadlo, nový cirkus,
koncerty, workshopy), od 21.00 obno-
vená premiéra hry Trosečníci*

Neděle 4. července 2021

14.00 Ochoťnický spolek ŽUMPA,
Nučice / režie: Jan Čížek
James Graham: **Příznání**

16.45 Divadlo Navenek, Kadaň /
režie: Tereza Gvoždiáková
D. Macmillan: **Všechny báječné věci**

18.00 Diskuse (Příznání)

19.15 Šediny z dědiny / režie: Pavel
Skála a Jan Mrázek
Gabriela Preissová: **Její pastorkyňa**

20.40 Divadlo Navenek, Kadaň /
režie: Tereza Gvoždiáková
D. Macmillan: **Všechny báječné věci**

22.30 Diskuse (Její pastorkyňa,
Všechny báječné věci)

koupaliště - Ples koupaliště

Zpravodaj XXIX. celostátní přehlídky
amatérského činoherního a hudebního
divadla Divadelní Piknik Volyně 2021.
Redakce: Martin Rumler, Jonáš Konývka,
David Slížek. Vydává Volyněská kultura.
Náklad 100 výtisků.